

ANDRÁS SÁNDOR

Óda helyett

1.

*Hiába már hadakoznom
szóval, csókkal, öleléssel,
nincsen mód már csalatkoznom:
minden tárgyból rám te nézel.*

*Minden elszórt mozdulatból
mozdulásod rezdül csendben,
minden langyos éjszakából
rám hajad sötétje lebben.*

*Téged hordoz minden utca,
ha kövein koppan léptem,
és ágyamra te borulsz, ha
ráborulok a sötétben.*

*Csak dadogjon, akadozzon
számon a szó, ha rámnézel:
hiába már hadakoznom
szóval, csókkal, öleléssel.*

2.

*E váltakozó világban,
hol minden napnak súlya van,
s nem várhatok már súlytalan
csodákra,
ó, hadd kiáltsam:
örömök futnak bennem dudorászva.
Egy érkező és tovafutó percből
léptünk elő, s megnőtt a pillanat:*

*napokat és hónapokat ölelt már,
mert amíg egyszerűen, melegen
nékem adtad beszédes csókodat,
nyíló ajkadon csendesen mosolygott
a szerelem.*

*Mert együtt nézzük, szépülnek a dolgok:
mi megáldattunk szépre-éhes szemmel,
s a szebb világot hogy köszönni sem kell,
ezért vagyok most csontjaimig boldog.
És szabad is...*

*Már a mindenség szabadja vagyok —
Szorító két karod
megadta, im, a teljes szabadságot;
öldődöm földdé, áradó egekké —
a mindenség ölel belőled:*

ölébe rántott
az önmagát újjáteremtő élet.
Hisz te vagy, ami világot hevít,
szeleket ébreszt szabad röpülésre,
ami a napsugárban melegít,
fatörzset nedvekkel feszít;
a titok vagy, mely messzi Holdat,
s rögökön járó embert mozgat.
És ha lüktető, zsongó testeden
végigsuhanva lelkesen
az ajkam elmereng
két ringató melled között —
az életet dicsérem csókjaimmal,
mely benned szép formába öltözött.
S míg rámtekintesz, mosolyod felold,
az ember-voltom bilincse lehull rólam,
s egy pillanatra érzem a minden-életet,
amint ölében vélem és veled
mosolyog s alakul mozgón s mozgatóan.

3.

Ölekezésünk boldog bódulásán
oly szép, hogy átdereng az értelem...
Nem is tudom, hiába magyaráznom,
hogy csókokon túl mennyi vagy nekem.
A vágy aludni tér, a hajnal ébred,
suhanó, fehér autón siet érted —
dolgozni visz pontosan, csendesen.

A hétköznapok már engem is várnak,
válunk, s te bennem állá változol;
örzöm e dalt, s ha szívem néha fárad —
felfrissül tőle és továbbsodor
át gondokon, küzdelmeken és gáncson,
hogy odaérjünk, s végre ránkkialtson
minden öröm, amiről álmodol.

Szép törvény, hogy a bűvő szerelemnek
tebened épp így kell dalolnia,
s belénkköltözhet, hozva zengő kedvet,
az egyszerű, szelíd harmónia.
s nem csak percekre lehet szólania,
Szép törvény... S jó, hogy véled megialáltam
e vad erőktől változó világban.